

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa I. S.A. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o wymierzenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
(...)
z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 marca 2016 r., VI ACa (...) Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 18 grudnia 2014 r., XVII Ame (...), wydany w wyniku wniesienia przez I. S.A. w W. (powód) odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE) z 28 grudnia 2012 r., nr (...), w ten sposób, że oddalił odwołanie w zakresie wymierzonej kary pieniężnej oraz uchylił postanowienie o kosztach, ponadto oddalił apelację powoda i obciążył go kosztami postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Powód podniósł we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż już z samego zestawienia zarzutów kasacyjnych ze skarżonym wyrokiem i jego uzasadnieniem wynika, że doszło do naruszenia prawa materialnego. Powód zwrócił uwagę, że w dotychczasowym postępowaniu przepisy art. 155 § 2 k.c. w zw. z art. 348 k.c. zostały zinterpretowane w sposób sprzeczny z ich uznaną wykładnią, a zatem przyjęto, że dla wykonania umowy sprzedaży rzeczy oznaczonej co do gatunku nie jest konieczne przeniesienie posiadania tej rzeczy. Powód wskazał również, że oczywiście zasadny charakter przypisać można naruszeniom przepisów określających definicje normatywne pojęć „odbiorca” i „odbiorca końcowy” w zw. z przepisami „rozporządzenia Ministra Gospodarki”, wskazującymi na podstawy oraz zakres wymiaru obowiązku uzyskania i przedstawienia pochodzenia Prezesowi URE, bądź uiszczenia opłaty zastępczej. Podstawą uwzględnienia przy wymiarze tego obowiązku może być bowiem jedynie energia przeniesiona w drodze wykonanej sprzedaży. Zarówno zaś z przyczyn określonych w k.c., jak i nacisku na realny charakter okoliczności opisanych w definiens „odbiorcy końcowego”, a contrario do wolumenu takiego nie sposób zaliczyć energii elektrycznej, której posiadanie nie zostało przeniesione. Oczywisty charakter ma ponadto, w ocenie powoda zarzut naruszenia art. 9 a ust. 1 oraz art. 56 ust. 1a i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm.). Skoro bowiem energia nie była przedmiotem wykonanej sprzedaży, a tym samym nie zaliczała się do wolumenu będącego podstawą wymiaru obowiązku, to: (i) obowiązek ten w ogóle w stosunku do powoda, się nie zaktualizował, a nadto (ii) nie doszło do zachowania podlegającego penalizacji.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda Prezes URE wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2015 r., III SK 57/14, LEX nr 1731109). Rzeczą skarżącego jest wykazanie, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sformułowany przez powoda nie spełnia powyższych wymagań już chociażby z tej przyczyny, że pozbawiony jest uzasadnienia. Samo zaś stanowisko powoda, że uchybienia Sądu drugiej instancji mają charakter rażący nie jest wystarczające do przyjęcia, iż została spełniona przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Co więcej oczywistą zasadność skargi powód opiera na nieprawidłowym przyjęciu przez Sądy, iż sprzedaż rzeczy oznaczonej co od gatunku może być wykonana bez wydania rzeczy, podczas gdy ani Sąd pierwszej, ani drugiej instancji nie dokonały takiego ustalenia. Z uwagi na powyższe błędy brak jest podstaw do merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej powoda.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.